

En forkortelse af klagevejen kan ske ved en ændring af ministerens delegation af sine beføjelser efter lovgivningen til underordnede myndigheder. En sådan ændring kræver som udgangspunkt ikke lovændringer. Det må imidlertid anses for hensigtsmæssigt, at der som led i gennemførelsen af to-instansprincippet bliver åbnet mulighed for, at ministeren i forbindelse med delegationen træffer beslutning om, at en i forhold til ministeren underordnet skattemyndighed kan træffe den endelige administrative afgørelse på et nærmere fastsat sagsområde. Det vil indebære, at den konkrete afgørelse ikke skal kunne påklages til en højere administrativ myndighed, dvs. heller ikke til ministeren. En sådan ordning kræver lovgivning som foreslået i dette lovforslag.

Det er hensigten at benytte den foreslåede bemyndigelsesregel til at fastsætte regler om, at administrative skatteafgørelser i vidt omfang skal behandles lokalt både i 1. og 2. – endelige – instans.

Træffes afgørelsen i 1. instans af den kommunale skatteforvaltning, vil der således være mulighed for at klage til den regionale, statslige told- og skatteforvaltning, der træffer den endelige administrative afgørelse. Denne ordning vil være hensigtsmæssig i en lang række tilfælde. De kommunale skattemyndigheder har det lokalkendskab og den direkte kontakt til borgerne, der ofte er af betydning ved afgørelsen af en sag. Det samme gælder i vidt omfang de regionale, statslige skattemyndigheder. Afgørelserne træffes med andre ord tættere på borgerne.

Ved at lægge kompetencen til at træffe afgørelse ud til de enkelte kommuner kan der dog i visse tilfælde være risiko for uensartede afgørelser. Dette kan imødegås ved forøget vejledning fra de centrale og regionale, statslige myndigheder.

Der kan være sager, hvor det vil være hensigtsmæssigt at henlægge beføjelsen til at træffe afgørelse i 1. instans til den regionale told- og skatteforvaltning i stedet for til den kommunale skattemyndighed. Dette gælder f.eks. i de tilfælde, hvor de hensyn, der lægges til grund for afgørelsen, vil stride mod lokale interesser. Det er hensigten, at den regionale told- og skatteforvaltnings afgørelse i disse sager skal kunne påklages til den centrale told- og skatteforvaltning, hvis afgørelse er endelig og altså ikke kan indbringes for højere administrativ myndighed.

Ved lov nr. 925 af 19. december 1986 blev der i øvrigt på told- og afgiftsområdet gennemført en ordning, som svarer til den, der nu foreslås på skatteområdet. Hensigten med forslaget er således også at opnå en ensartet lovgivning vedrørende dette spørgsmål på hele skatteministerens område.

Selv om skatteministeren benytter bemyndigelsen til at bestemme, at en underordnet myndigheds afgø-

relse ikke skal kunne indbringes for en højere administrativ myndighed, vil ministeren kunne udstede generelle retningslinier og på den måde påvirke de underordnede myndigheders afgørelser.

Lovforslaget berører ikke borgernes adgang til at indbringe en afgørelse, som de er utilfredse med, for Folketingets Ombudsmand eller domstolene.

Lovforslaget vil give mulighed for væsentlige administrative lettelser, når klagevejene afkortes, og meget dobbeltarbejde derved undgås. De administrative lettelser vil i særlig grad have virkning for de centrale dele af skatteadministrationen, som påregnes væsentligt reduceret i den fremtidige told- og skatteorganisation.

Det foreslås, at loven skal træde i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende. I tilknytning til loven vil der blive udarbejdet en bekendtgørelse, hvor kompetencefordelingen i de enkelte typer af sager nærmere beskrives. Dette medfører, at borgerne umiddelbart kan se, hvilken klagevej, der gælder for en bestemt type sag.

Lovforslaget vil ikke få provenumæssige virkninger.

Bemærkninger til de enkelte bestemmelser

Bestemmelserne om, at skatteministeren kan bemyndige de statslige og kommunale skattemyndigheder til at træffe afgørelser, og at ministeren kan fastsætte regler om klageadgangen; foreslås indsat i samtlige de love, forslaget omfatter. Herom henvises til de almindelige bemærkninger.

Som følge af disse bestemmelser foreslås enkelte regler i visse af lovene ændret.

Til §§ 2, 7, 11, 13, 23 og 25

I bestemmelserne foreslås, at »Statsskattedirektoratet« ændres til »skatteministeren«. Afgørelser efter disse regler har hidtil kunnet indbringes for skatteministeren. Ændringen giver ministeren mulighed for at bemyndige den kommunale skatteforvaltning eller den regionale told- og skatteforvaltning til at træffe afgørelse i 1. instans. Herved opnås, at der også kan gennemføres et to-instansprincip i de tilfælde, hvor klageadgangen til ministeren afskæres.

Endvidere medfører ændringen den yderligere fordel, at de regler, der fastsætter kompetencefordelingen, kan samles i en bekendtgørelse. Dette gør, at reglerne om klagevejen bliver mere overskuelige og lettere tilgængelige for borgerne.

Til §§ 3, 5, 8, 19, 21 og 27

I aktieavancebeskatningslovens § 13 a, lov om bun-